

levede på galgenhumor, blandet med en særdeles barsk realisme.

Engang havde en nabo fundet en container, der stak næsen op af dyndet ude i mosen. Han anede ikke, hvad det var for noget, og meldte fundet til politiet i Randers, som kom og hentede containeren. Da naboen senere blev klar over, hvilken fare han havde bragt os alle sammen i, blev han meget ked af det, og efter den begivenhed gik han selv aktivt ind i arbejdet.

Politiet i Randers var vore venner. Det fik vi bevis på flere gange. Jeg husker engang, englænderne havde smidt en hel del gods ned, men vi fik ikke det hele med hjem, fordi det blev taget. Kort efter fik vi at vide, at tyskerne havde fået

Ingen på egnen, bortset fra selve gruppen, vidste, hvad der foregik på den tilsyneladende så fredelige Hvidsten kro.
Først den dag, gruppen blev taget, gik det op for folk.

færten af, at der havde været en nedkastning, og vi kunne høre, at de rendte rundt ude i mosen og ledte. De fandt også det, vi ikke havde fået hentet hjem, men heldigvis kom de ikke ind på kroen. Næste morgen kom en politimand fra Randers ud i køkkenet, hvor vi alle sammen sad og drak morgenkaffe.

- Nå, sagde han, hvor mange faldskærmsfolk har I så huset i nat?

Et øjeblik kunne vi ikke trække vejret af skræk, men så opdagede Niels det særlige glimt i politimandens øjne og sagde henkastet:

- Næh, en tre-fire stykker vel!

Siden sluttede denne mand sig også til os og gjorde et meget stort og værdifuldt stykke arbejde.

Det kunne godt være svært at holde sig vågen nætter igennem og så næste morgen passe kroen, gøre rent og sørge for gæster, uden at de fik mistanke om årsagen til, at vi så forvågede ud. Axel havde givet os nogle ferietabletter, så vi kunne holde os vågne, hvis det kneb, og en dag, da mor og jeg dødtrette skulle i gang med en storvask, kom vi i tanker om disse her tabletter. Men ingen af os var særlig modige ved at tage dem, så derfor prøvede vi dem først på katten. Jeg opløste en tablet i lidt varm mælk og lukkede katten inde i et stort klædeskab. Da jeg lidt efter kikkede ind til den og så, at den havde det pragtfuldt, tog vi hver en pille.

Men der er også dystre minder. Mange. Jeg husker især de helt unge faldskærmsfolk. Ofte rystede de af angst, når de kom, og en aften så jeg, at en af dem, en ung dreng på 19 år, sad og pillede nervøst i sin lomme:

- Hvad har du i lommen? spurgte jeg.

- Glasskår, svarede han.

I sin nervøsitet havde han, lige før han blev kastet ud fra maskinen, knust ampullen med cyankalium. Den ampul, som alle faldskærmsfolk - og også mange modstandsfolk - altid bar på sig, og som de skulle sluge i tilfælde af, at de blev overrasket af tyskerne, uden mulighed for at slippe bort. Giftampullen virkede øjeblikkeligt dræbende. (forts. side 65)